

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Zn. SPR-7292/10-22

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.7.2011
Úřad pro ochranu osobních údajů
dne 1.8.2011

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako odvolací orgán věcně, místně a funkčně příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl podle § 152 odst. 5 písm. a), ve spojení s § 152 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, takto:

Rozkladem napadené rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-7292/10-10, ze dne 19. ledna 2011, kterým bylo rozhodnuto, že se účastníku řízení České republiky - Ministerstvu zdravotnictví, se sídlem Nám. Palackého 4/375, 128 01 Praha 2, IČ: 00024341, jakožto správci osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., za porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tj. povinnosti správce osobních údajů přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití, kterého se dopustil tím, že v souvislosti se zpracováním osobních údajů [redacted] zveřejnil nejméně od 2. listopadu 2010 do 24. listopadu 2010 na svých webových stránkách na adrese [redacted]

[redacted] Protokol o nahlížení do rozhodčího spisu ze dne 25. března 2010, který obsahoval osobní údaje jmenovaného v rozsahu jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo Potvrzení o změně místa trvalého pobytu vydaného dne 11. ledna 2010 a další údaje uvedené v tomto protokole, kterým účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., ukládá v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pokutu ve výši 1.500 Kč a dále v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč, se mění tak, že výrok tohoto rozhodnutí zní:

„Je prokázáno, že účastník řízení Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví, se sídlem Nám. Palackého 4/375, 128 01 Praha 2, IČ: 00024341, v souvislosti se zpracováním osobních údajů [redacted] jako správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., zveřejnil nejméně od 2. listopadu 2010 do 24. listopadu 2010 na svých webových stránkách na adrese [redacted] Protokol o nahlížení do spisu rozhodčího řízení zn. [redacted], který obsahoval osobní údaje [redacted] v rozsahu jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo Potvrzení o změně místa

trvalého pobytu vydaného Městskou částí Praha 6, odbor evidence obyvatel a osobních dokladů ze dne 11. ledna 2010, aniž by se jednalo o zpracování osobních údajů v mezích § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., a aniž by pro tyto dispozice s osobními údaji disponoval souhlasem subjektu údajů či aniž mu pro ně svědčil nějaký z právními předpisy uznaných důvodů, které jsou uvedeny v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb.,

čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas či tehdy, pokud pro takové zpracování osobních údajů správci svědčí nějaký jiný z právními předpisy uznaných důvodů, na základě kterého lze osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu subjektu údajů,

a spáchal tak správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje [REDAKCE] způsobem, který neodpovídal účelu, který mu v souvislosti s účastí v rozhodčím řízení vyplynul ze zvláštních právních předpisů, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 1.500 Kč
(slovy jeden tisíc pět set korun českých)

a dále se účastníku řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu ukládá povinnost nahradit **náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 3754-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.“

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. bylo s účastníkem řízení, Českou republikou - Ministerstvem zdravotnictví, se sídlem Nám. Palackého 4/375, 128 01 Praha 2, IČ: 00024341 (dále jen „účastník řízení“), zahájeno z moci úřední na základě podnětu stěžovatele doručeného Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) dne 2. listopadu 2010, který je součástí spisového materiálu tohoto řízení (spis zn. VER-7071/10). Spáchání správního deliktu se měl účastník řízení dopustit tím, že na své oficiální webové stránce zveřejnil Protokol o nahližení do rozhodčího spisu zn. [REDAKCE] (dále jen „Protokol“), který obsahoval osobní údaje stěžovatele.

Prvním úkonem v řízení bylo vydání příkazu zn. SPR-7292/10-7 ze dne 16. prosince 2010, jímž byla účastníku řízení za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. uložena v souladu s § 45 odst. 3 stejného zákona pokuta ve výši 2.000 Kč a dále uložena v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč. Předmětného deliktu se měl účastník řízení dopustit tím, že nejméně od 2. listopadu 2010 do 24. listopadu 2010 v souvislosti se zpracováním osobních údajů [REDAKCE] a [REDAKCE] konkrétně v podobě zveřejnění Protokolu na webových stránkách na adrese [REDAKCE] kdy protokol obsahoval osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení a datum narození [REDAKCE] a jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo Potvrzení o změně místa trvalého pobytu [REDAKCE] vydaného dne 11. ledna 2010, nepřijal taková opatření, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu k předmětným osobním údajům, čímž porušil povinnost správce osobních údajů stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

Proti příkazu podal účastník řízení v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu v řádné zákonné lhůtě odpor. Podáním odporu došlo *ex lege* ke zrušení příkazu a správní řízení pokračovalo.

Následně byl přípisem správního orgánu I. stupně zn. SPR-7292/10-9 ze dne 3. ledna 2011 účastník řízení po ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí v souladu s § 15, § 36 odst. 3 a § 38 správního řádu poučen o svých právech, zejména o právu se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a o právu nahlédnout do spisu.

Na základě shromážděných podkladů pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí zn. SPR-7292/10-10, ze dne 19. ledna 2011, kterým účastníku řízení, jakožto správci osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že v souvislosti se zveřejněním osobních údajů [redacted] na adrese [redacted] nepřijal taková opatření, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu k jeho osobním údajům, tedy za porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., uložil v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pokutu ve výši 1.500 Kč a dále v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně mj. uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že účastník řízení nejméně od 2. listopadu 2010 do 24. listopadu 2010 zveřejnil na svých webových stránkách na internetové adrese [redacted] Protokol pořízený ze spisu rozhodčího řízení ve věci žalobce [redacted] proti žalované České republice - Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, územní pracoviště v hlavním městě Praze, se sídlem Rašínovo nábř. 390/42, 128 00 Praha 2, o náhradu škody a o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění. Protokol obsahoval osobní údaje [redacted] v rozsahu jméno, příjmení a datum narození a osobní údaje [redacted] v rozsahu jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo Potvrzení o změně místa trvalého pobytu a údaj, že byl vydán Městskou částí Praha 6, odborem evidence obyvatel a osobních dokladů dne 11. ledna 2010, jakožto i další informace.

Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že v případě [redacted] pokud se jedná o jeho jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo potvrzení o změně místa trvalého pobytu, jde nepochybně o osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se tyto informace týkají určeného, resp. určitého subjektu údajů.

Správní orgán I. stupně rovněž, s poukázáním na to, že předmětné zveřejnění osobních údajů lze bez dalšího podřadit pod definici zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., uvedl, že účastník řízení si v tomto případě stanovil účel a prostředky zpracování - je tedy správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., a jako správce je povinen plnit všechny povinnosti vyplývající ze zákona č. 101/2000 Sb.

Jedna z těchto povinností je vyjádřena v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., dle kterého je správce nebo zpracovatel povinen přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému přístupu k osobním údajům. Splnění této povinnosti, tj. povinnosti přijmout dostatečná opatření směřující k tomu, aby osobní údaje nebyly vystaveny riziku neoprávněného zpracování či využití, předpokládá důsledné zvážení veškerých rizik, která jsou s prováděným zpracováním osobních údajů spojena, a přijetí odpovídajících opatření k jejich maximálnímu vyloučení. V tomto případě však dle správního orgánu I. stupně účastník řízení zveřejnil osobní údaje [redacted] prostřednictvím svých internetových

stránek a vystavil je tak možnosti zneužití neoprávněnými osobami, resp. zpřístupnil je těmto neoprávněným osobám.

K údajům [REDAKCE] obsaženým v Protokole správní orgán I. stupně dodal, že šlo o oprávněně zveřejněné osobní údaje ve smyslu § 4 písm. l) zákona č. 101/2000 Sb. a tudíž účastník řízení zpracovával tyto osobní údaje na základě výjimky umožňující jejich zpracování bez souhlasu subjektů údajů, konkrétně na základě právními předpisy uznaného důvodu uvedeného v § 5 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. S ohledem na to, že dotčený subjekt údajů vystupoval v daném případě jako advokát, jednal v rámci výkonu své profese, nelze dle správního orgánu I. stupně usuzovat na to, že by předmětným zveřejněním jeho údajů mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo osobního života. V této souvislosti pak správní orgán I. stupně uvedl, že opětovným zveřejněním předmětných osobních údajů nedošlo ani k jejich zpřístupnění neoprávněným osobám.

Správní orgán I. stupně na závěr shrnul, že považuje za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním ve vztahu ke shora specifikovaným osobním údajům [REDAKCE] obsaženým v Protokolu povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům nebo k jejich neoprávněnému zpracování.

Při stanovení výše sankce správní orgán I. stupně přihlédl zejména ke skutečnosti, že osobní údaje byly zveřejněny prostřednictvím internetových stránek, čímž došlo k jejich zpřístupnění neomezenému okruhu osob. Jako k okolnosti snižující závažnost jednání účastníka řízení správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že došlo ke zveřejnění osobních údajů pouze jedné osoby, přičemž byl zveřejněn pouze omezený rozsah osobních údajů, které vzhledem ke změně trvalého pobytu [REDAKCE] již pravděpodobně nebudou aktuální. Po zhodnocení všech těchto okolností uložil správní orgán I. stupně sankci při spodní hranici zákonné sazby.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal účastník řízení v řádné zákonné lhůtě rozklad, ve kterém mj. namítl, že není v daném případě v postavení správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., neboť žádný právní předpis a ani on sám žádný účel zpracování osobních údajů v rozhodčím řízení v právní věci žalobce [REDAKCE] proti žalované České republice - Ministerstvu zdravotnictví neurčuje, a proto ani nijak systematicky nezpracovává osobní údaje. Kopii Protokolu získal z titulu svého postavení jako strany sporu se společností [REDAKCE].

Účastník řízení rovněž uvedl, že není v dané věci ani zpracovatelem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. k) zákona č. 101/2000 Sb., neboť mu postavení zpracovatele ve shora specifikovaném rozhodčím řízení nevyplývá z žádného zákona a ani nebyl v tomto směru nijak pověřen žádným správcem.

Dále konstatoval, že pakliže není v postavení správce ani zpracovatele osobních údajů, nelze na něj vztahovat povinnosti podle zákona č. 101/2000 Sb. (v tomto případě konkrétně povinnost podle § 13 zákona č. 101/2000 Sb.). Úřad tak dle něj postupoval ve věci nezákonně.

Z výše uvedených důvodů účastník řízení navrhl napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

Na základě podaného rozkladu odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně celého spisového materiálu týkajícího se dané věci, jakož i proces, který vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací orgán předně konstatuje, že s ohledem na obsah spisového materiálu dospěl k závěru, že účastník řízení má v daném případě postavení správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. Správcem osobních údajů se dle zmíněného ustanovení rozumí každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj, kdy pod pojem zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. lze, mj. s přihlédnutím k rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 6. listopadu 2003 zn. C-101/1 ve věci Lindqvist, subsumovat i zveřejnění osobních údajů prostřednictvím internetu. Odvolací orgán ve shodě se závěrem správního orgánu I. stupně konstatuje, že účastník řízení tím, že se rozhodl prostřednictvím svých webových stránek zveřejnit a následně zveřejnil Protokol obsahující osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. (informace obsažené v Protokolu se týkají určeného, resp. určitého subjektu údajů), který již dříve jako správce spravoval (v něm uvedené osobní údaje již dříve v postavení správce zpracovával), určil jak účel, tak prostředky konkrétního zpracování osobních údajů. Účastník řízení se tak bez jakékoli pochybnosti nacházel pro jím provedené zveřejnění v roli správce osobních údajů, a to se všemi právy a povinnostmi s tímto postavením spojenými.

Z uvedeného jasně plyne, že zveřejnění Protokolu, v něm obsažených osobních údajů, je třeba odlišit od zpracování Protokolu a v něm obsažených osobních údajů, pokud jde o jeho získání ze strany účastníka řízení v souvislosti s předmětným rozhodčím řízením. Zásadní rozdíl mezi oběma případy pak spočívá v tom, že na rozdíl od získání Protokolu, kde se dispozice účastníka řízení s předmětným dokumentem a daty v něm obsaženými, s přihlédnutím k příslušným ustanovením zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (viz § 30 zákona č. 216/1994 Sb.), opírají z hlediska právními předpisy uznaného důvodu o § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., v druhém případě, tj. zveřejnění Protokolu na internetových stránkách účastníka řízení, mu žádný právními předpisy uznaný důvod nespovídá. Po posouzení věci, mj. v kontextu testu proporcionality jak jej aplikoval například Ústavní soud ve věcech zn. Pl. ÚS 4/94, Pl. ÚS 15/96, Pl. ÚS 16/98, Pl. ÚS 40/08, odvolací orgán shledal, že aplikace § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. nepřichází v tomto případě v úvahu, jelikož není naplněna podmínka vyjádřená ve větě za středníkem tohoto ustanovení.

V momentě, kdy účastník řízení Protokol umístil na své webové stránky, vybočil z jemu právními předpisy vymezeného účelu, pro nějž původně s daty (Protokolem) disponoval. Od této chvíle osobní údaje pana [redacted] obsažené v Protokole zpracovával způsobem, který neodpovídá zákonem stanovenému účelu.

Co se týká výroku napadeného rozhodnutí, odvolací orgán předně uvádí, že ve výroku rozhodnutí musí být přesně označen správní delikt, za který je účastník řízení postihován, a to jak zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, tak i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku tedy musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro právní kvalifikaci.

V této souvislosti, s přihlédnutím k tomu, že v případě správního trestání je třeba aplikovat trestněprávní zásady, jak vyplývá mj. z rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věcech zn. 6 As 57/2004, zn. 5 Afs 9/2008 a zn. 8 As 17/2007, má odvolací orgán za vhodné poukázat na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 290/2010 ze dne 31. března 2010, v němž Nejvyšší soud mj. uvedl, že „o správné právní posouzení skutku se jedná tehdy, když popis skutku uvedený ve výroku rozsudku je v souladu s právní větou obsahující formální zákonné znaky skutkové podstaty konkrétního trestného činu a současně skutek dosahuje potřebného stupně společenské nebezpečnosti. Naproti tomu o nesprávné právní posouzení jde v případě, že popis skutku vyjádřený ve skutkové větě výroku rozsudku neodpovídá formálním znakům použité skutkové podstaty trestného činu vyjádřeným v právní větě

výroku." – což je případ napadeného rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně posoudil jednání účastníka řízení jako porušení právní povinnosti dle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Dospěl k závěru, že účastník řízení jako správce nepřijal taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití.

Dle důvodové zprávy k § 13 vládního návrhu zákona o ochraně osobních údajů (srov. sněmovní tisk č. 374/0, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 3. volební období, 1998-2002) se tímto ustanovením „stanoví obecné povinnosti pro všechny správce, pokud se týče zajištění ochrany osobních údajů a jejich bezpečnosti. Opatřeními, která je správce povinen učinit, se rozumí opatření technická, organizační, právní a jiná. Jimi se má zabránit neoprávněnému i nahodilému přístupu, zpracování a zneužívání (využívání) osobních údajů. Údaje musí být chráněny jak vůči zaměstnancům, tak jiným osobám, které s nimi oprávněně přicházejí do styku, tak např. vůči tzv. průnikářům (hackerům).“.

Z dikce ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. včetně důvodové zprávy vyplývá, že se opatřeními má zabránit různým formám zneužití osobních údajů, které by mohlo nastat nebo nastane jednáním osob odlišných od osoby správce nebo zpracovatele. V tomto případě však účastník řízení umístil Protokol s osobními údaji na internet sám a s jasným cílem je zveřejnit. Takové jednání nelze posoudit jako porušení povinnosti zabezpečení.

Účastník řízení, který mimo původní zákonný účel cíleně zveřejnil Protokol s osobními údaji, svým jednáním porušil povinnost založenou správcí osobních údajů ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tj. povinnost správce zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, ledaže se jedná o zpracování v mezích ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., anebo takové zpracování osobních údajů, ke kterému dal subjekt údajů předem souhlas, či pro něj správci svědčí nějaký jiný z právními předpisy uznaných důvodů, které jsou uvedeny v § 5 odst. 2 písm. a) až g), resp. § 9 písm. b) až i) zákona č. 101/2000 Sb.

Dle důvodové zprávy k § 5 odst. 1 písm. f) vládního návrhu zákona o ochraně osobních údajů (srov. sněmovní tisk č. 374/0, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 3. volební období, 1998-2002) je podle tohoto ustanovení „nepřípustné, aby správce shromáždil osobní údaje k určitému účelu a následně je on sám nebo zpracovatel zpracoval k jinému účelu. Tímto ustanovením se současně vylučuje možnost obcházení tohoto zákona. Subjekt údajů může dát souhlas, aby byly údaje zpracovány i k jinému účelu. Výjimku mohou stanovit zvláštní zákony. V úvahu přicházejí některé speciální oblasti, jako jsou např. zpravodajské služby, policie apod., z jejichž povahy činností vyplývá, že mohou za určitých okolností použít osobní údaje shromážděné k určitému účelu i k jinému účelu, který původně nebyl předvídan.“

Vzhledem k uvedenému pak odvolací orgán konstatuje, že kvalifikace jednání účastníka řízení provedená ze strany správního orgánu I. stupně není správná. Zveřejněním Protokolu na webových stránkách započal účastník řízení zpracovávat osobní údaje ~~ještě dále~~ způsobem, který přestal odpovídat právními předpisy stanovenému účelu, tj. zpracování účastníka řízení bylo v rozporu s účelem, k němuž byly osobní údaje shromážděny, přičemž toto zpracování bylo jak mimo meze § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., tak pro něj účastník řízení nedisponoval předchozím souhlasem subjektu údajů a ani mu pro něj nesvědčil jiný z právními předpisy uznaných důvodů, jak jsou uvedeny v § 5 a § 9 zákona č. 101/2000 Sb.

Jednání účastníka řízení tak, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, beze zbytku naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb.

Uvedené závěry ohledně rozdílné kvalifikace jednání účastníka řízení vychází z povahy povinností podle § 5 odst. 1 písm. f) a § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., resp. z povahy na tyto povinnosti navázaných správních deliktů.

Obecně lze dodat, že pokud jde o zveřejnění osobních údajů, cílenou činnost konkrétní osoby (správce/zpracovatele osobních údajů), mimo meze, které jsou vymezeny účelem původního zpracování osobních údajů a současně zde pro tyto dispozice s osobními údaji není opora v žádném právním předpisu uznaném důvodu, pak nelze konstatovat, že nebyla přijata dostatečná bezpečnostní opatření. Takové jednání je, jak již bylo konstatováno shora, jednáním, pro které správci/zpracovateli neschválí žádný právní předpis uznaný právní důvod, tzn. jedná se o porušení povinnosti podle § 5 odst. 2, případně o porušení povinnosti podle § 9 zákona č. 101/2000 Sb. [rovněž lze uvažovat o porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.].

Pokud jde o porušení povinnosti podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., resp. o spáchání na to navázaného správního deliktu (v širším smyslu), zákon č. 101/2000 Sb. v tomto směru předpokládá aktivitu, resp. pasivitu správce anebo zpracovatele ve vztahu k technickým a organizačním opatřením určeným k zabezpečení zpracovávaných osobních údajů samotných. Jinak řečeno, pokud jde o pachatele správního deliktu, jehož skutková podstata je navázána na povinnost podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., je tento, v případě přestupku, postihován ať již za úmyslné nebo nedbalostní nepřijetí nebo neprovedení technických a organizačních opatření, jejichž účelem je poskytnout zpracovávaným osobním údajům bezpečnostní standard minimálně v rozsahu dle § 13 a násl. zákona č. 101/2000 Sb. – zabránit neúměrnému zvyšování nepříznivého působení v osobnostní sféře subjektu údajů, které je již tak zpracováním osobních údajů způsobeno.

Pokud jde o správní delikty v užším smyslu, za přijetí a provedení bezpečnostních standardů odpovídá správce nebo zpracovatel objektivně. Pro tyto případy je třeba vždy přihlídnout k liberačnímu důvodu podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

V případě správních deliktů (v širším smyslu) navázaných na povinnost podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je tudíž vyžadováno jednání či opomenutí ve vztahu k organizačním a technickým opatřením určeným k zabezpečení osobních údajů, nikoli však k osobním údajům samotným.

Oproti tomu v případě povinností podle § 5 odst. 1 písm. f) a § 5 odst. 2, resp. § 9 zákona č. 101/2000 Sb. a na ně navázaným správním deliktům (v širším smyslu) je vyžadováno aktivní a vědomé konání ze strany správce (zpracovatele) přímo ve vztahu k osobním údajům.

Z uvedeného vyplývá, že povaha obou povinností, resp. obou správních deliktů je zásadně odlišná.

Pokud jde o změnu právní kvalifikace v rámci druhostupňového rozhodnutí, pak odvolací orgán dodává, s přihlídnutím k § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., že v tomto směru zásadně platí princip zákazu *reformatio in peius*. V této souvislosti se odvolací orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 57/98 ze dne 1. července 1998, v němž Nejvyšší soud mj. uvedl, že „za změnu rozhodnutí v neprospěch obviněného je přitom nutno považovat jakoukoli změnu a v kterémkoli výroku, pokud z podnětu opravného prostředku podaného ve prospěch obviněného zhoršuje postavení obviněného a přímo se ho dotýká, bez ohledu na to, o které otázce z těch, o nichž se v trestním řízení rozhoduje, bylo v daném případě rozhodováno“; a rovněž na nález Ústavního soudu České republiky ze dne 24. dubna 2006, sp. zn. I. ÚS 670/05, v němž Ústavní soud mj. uvedl, že „zákaz reformace in peius je třeba důsledně chápat jako garanci svobody odvolacího práva (zaručené hlavou pátou Listiny základních práv a svobod), a v důsledku toho i práva na obhajobu. Proto je

třeba jej pojímat co možná nejdříve. K extenzivní aplikaci zákazu reformationis in peius vede i zřejmý fakt, že posledním arbitrem toho, co je či není ku jeho prospěchu, by měl být zásadně obviněný, nikoli soud, který je nepochybně při úvaze, zda nějaká změna obviněnému prospívá či nikoli, veden i vlastními hodnotovými představami."

Z výše uvedeného za současného přihlídnutí ke kritériím trestního práva pokud jde o určení přísnosti skutkové podstaty trestného činu (srov. např. Novotný, O., Vanduchová, M., Šámal, P. a kol. Trestní právo hmotné – I. Obecná část, 6. přepracované vydání vycházející z nového trestního zákoníku, Wolters Kluwer, Praha, 2010, s 454 a násl.) pak odvolací orgán vycházel při hodnocení, zda nebude změnou právní kvalifikace skutku porušena zásada zákazu změny k horšímu, přičemž věc posuzoval ve všech souvislostech případu.

Za správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. lze dle § 45 odst. 3 stejného zákona uložit pokutu až do výše 5.000.000 Kč. Stejně pak platí i pro správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. Obě skutkové podstaty jsou tudíž z hlediska přísnosti rovnocenné. Změnou právní kvalifikace tak k porušení shora zmíněné zásady nedochází.

V této souvislosti pak odvolací orgán dodává, že změna právní kvalifikace, s ohledem na popis jednání účastníka řízení ze strany správního orgánu I. stupně v rámci prvostupňového rozhodnutí, má spíše „formální povahu“, jelikož správní orgán I. stupně jednání účastníka řízení a jeho aspekty řádně popsal, závěrem je však nesprávně posoudil – sám zmiňuje i fakt, že účastníku řízení pro zveřejnění předmětných osobních údajů nesvědčil žádný právními předpisy uznaný důvod. Z uvedeného rovněž vyplývá, že účastníku řízení bylo známo, za jaké jednání je postihován a jaké všechny atributy v jeho počínání byly vadné. Měl tudíž plnou možnost se k celému skutku, který zůstává nezměněn, vyjádřit. Účastník řízení ostatně svou obranu postavil právě na popisu jednání a nikoli na přičítaném porušení povinnosti – primárně zpochybňoval, že by měl postavení správce/zpracovatele osobních údajů. V důsledku změny právní kvalifikace tudíž nedochází ke zkrácení práv účastníka řízení.

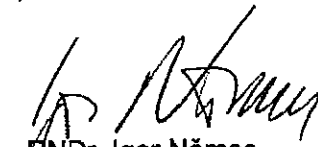
K výši uložené sankce pak odvolací orgán poznamenává, že ji s přihlídnutím k míře způsobeného následku, který je pro tento případ určován zejména množstvím zasažených subjektů údajů, rozsahem zveřejněných údajů a faktem, že došlo ke zveřejnění prostřednictvím internetu, tzn. způsobem, kdy se osobní údaje stávají dostupné relativně neomezenému okruhu příjemců, považuje za adekvátní.

Na základě všech shora uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze odvolat.

Praha 15. července 2011

RNDr. Igor Němec
předseda